

O DATOWANIU OSADÓW PLEJSTOCENSKICH NA OBSZARZE WSCHODNIEJ EUROPY METODĄ TERMOLUMINESCENCYJNĄ

W 1971 r. ukazała się praca ukraińskiego badacza W. N. Szeżkopliasa podająca wyniki badań bezwzględnego wieku lessów metodą termoluminescencyjną. Dalszy postęp prac w tym zakresie umożliwia już obecnie datowanie osadów plejstocenu na obszarze europejskiej części ZSRR, począwszy od zlodowacenia maksymalnego, którego wiek obliczono ostatnio na 300—240 tys. lat (1). Odpowiednio wiek zlodowacenia moskiewskiego oblicza się na 220—140 tys. lat, wcześniejszej fazy zlodowacenia wałdajskiego na 100—48 tys. lat. Młodsze osady datowano metodą C_{14} . Główna faza akumulacji lessu przypada na 22—17 tys. lat, a okres osadzania się najmłodszego lessu na 15—10 tys. lat.

Ostatnia liczba pokrywa się do pewnego stopnia z określeniem wieku najmłodszego lessu na Niżu Polskim, który wiąże z najmłodszym driasem, przypadającym na lata 10 900—10 100 B.P. (2).

Warto przy tym wspomnieć, że w Polsce badania wieku osadów plejstocenu metodą termoluminescencyjną zostały podjęte przez doc. dr Marka Prószyńskiego, który zmontował odpowiednią aparaturę na

Uniwersytecie Warszawskim i już uzyskał na niej szereg interesujących wyników. Doc. Prószyński spodziewa się m.in. otrzymać podstawy do pewniejszej od dotychczasowej korelacji zlodowaceń na obszarze Europy środkowej i wschodniej (inf. ustna).

L I T E R A T U R A

1. Dobrodiejew O. P., Iljiczew W. A. — Absolutnyj wzrast i korelacja liessow i isko pajemych poczw Russkoj rawniny z lednikowymi sobytjani plejstocena. Dokł. AN SSSR, 1974, t. 214, nr 2.
2. Karaszewski W. — Pokrywowe utwory pyłowe w Polsce środkowej (najmłodszy less). Kwart. geol., 1972, nr 1.
3. Szeżkoplias W. N. — Problemy pieriodizacii plejstocena (matieriały sympozjum). Leningrad, 1971.